

கவிஞர் உமாமகேஸ்வரியின் கவிதைகளில் பெண்மொழி

அ. கணேசன்^{அ, *}

^அ தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ வித்யா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, விருதுநகர்-626005, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Female Language in Poet Uma Maheshwari's Poems

A. Ganesan^{a, *}

^a Department of Tamil, Sri Vidhya College of Arts and Science, Viruthunagar-626005, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
ganesanapg@gmail.com

Received: 20-03-2021
Revised: 03-08-2022
Accepted: 06-02-2022
Published: 28-02-2022

ABSTRACT

In this article, we can learn about the female language style in the poems of poet Uma Maheshwari. The thought of style cannot go beyond grammar, and it is felt that knowledge of style is necessary to belied and absorb modern poetry. The poet, who was so high as to receive the Katha award for the poems written and preserved in the note, could identify the life forms and quest for knowledge he had encountered. His life and reading also understood how the content of poetry and techniques changed. The poet's poems show what is the need for the elements of the exposition to bring down his consciousness in the word poem, and how the reading of poetry unfolds by identifying them. The existence of the word in poetry and how poets exert creativity on that word can be understood. It is felt that in modern poetry too, tradition is interwoven, belie the claim that our traditional grammar has weakened since the development of linguistics. At the same time, it was possible to review the society in the word and the patriarchy hidden in it with modern thinking. Uma Maheshwari's poems also show how female consciousness can be constructed with female central words in such words.

Keywords: Poet Uma Maheshwari, Female Language, Femininity.

முன்னுரை

பா. வெங்கடேசனின் “பெண்ணியம் பொது அடையாளங்களைக் கொண்டது எனில் பெண்மொழி ஒடுக்கப்பட்ட உடலுக்குள் சூழல் மாற்றம் கிளர்ந்தும் கிளர்ச்சி, வேட்கை, வலி, கனவு ஆகிய உள்ளிட்ட அகநிகழ்வுகள் சார்ந்து உருவாகிறது. இவ்வுணர்வுகள் குறியீடுகளால் இடம் பெற்றிருப்பதாக வாசிக்க இடம் தருமானால் அக்கவிதையைப் பெண்மொழி இயங்கும் கவிதையாகக் கருத முடியும்” என்ற கருத்து பெண்மொழி குறித்து பன்முக விளக்கத்தை முன்வைக்கிறது (Brammarajan & Sivakumar, 2000).

“பெண்களின் மொழி எது என்றால் பெண்ணுடல், பெண்பாலியல் உறவு, தாய்மை இவைகளை வெளிப்படுத்தும் மொழி பெண்மொழி” என்று சிபிச்செல்வன் பெண்மொழி குறித்து வரையறுக்கிறார் (Brammarajan & Sivakumar, 2000). “ஆணின் ஆதிக்க உணர்வில் எழுந்த பெண் பற்றிய வரையறைச் சட்டங்களை, பண்பாட்டமைதியில் எழுந்த பாலியல் ஒடுக்கமுறைகளைத் தகர்த்து எறிய விழைகிறது” என்று அவர்கள் வரையறுக்கிறார் (Brammarajan & Sivakumar, 2000). இம்மூன்று வரையறைகளின் வழி பெண்மொழியை நாம் இருநிலைகளில் புரிந்து கொள்ளலாம். பெண் தன்னைப் பற்றி அதாவது தனது வாழ்வு தனது உடல் தனக்கு வழங்கப்பட்ட பாலியல் ஒடுக்குமுறை, தனது கனவு குறித்து இலக்கியத்தில் பதிவு செய்வது ஒரு நிலை. தன்னை அடக்கி ஒடுக்கும் ஆணின் செயல்பாட்டையும் அவனால் உருவாக்கப்பட்ட சமூக மதிப்பீடுகளைப் படைப்பின் வழி விமர்சிப்பது மற்றொரு நிலை.

பெண்மொழியின் தேவை

மொழியையும் மொழிபேசும் சமூகத்தையும் பிரித்தறிய முடியாதது போல மொழியையும் மொழியை உருவாக்கிய சமூகத்தின் அதிகாரத்தையும் பிரிக்கமுடியாது. அதிகாரம் எப்போதும் ஆண்களின் கையிலேயே இருந்து வருகிறது. பெண்களை ஒடுக்கிய காரணிகளில் மொழியும் குறிப்பிடத்தக்கது என்பதால் விளிம்பு நிலையிலேயே வாழப் பழக்கப்பட்ட பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கு மொழியும் தேவை.

பெண்களின் உலகு ஆண்களால் அறியமுடியாதது. பெண்களின் மனவோட்டத்தில் ததும்பும் நிராசைகளையும் கனவுகளையும் பெண்களும் ஆண்களும் அறிவது இத்தருணத்தில் தேவையானது. இவ்வுணர்வுகளை எழுத்துருவாக்கம் செய்ய பெண்மொழி தேவையாகிறது.

அத்துடன் “ஒரு தந்தை வழிச் சமூகத்தில் பெண்ணின் அடையாளம் என்பது ஆனால் புனையப்பட்ட ஒன்று தான். இத்தகைய புரிதல்கள் மூலமாக ஆண் பெண் உறவு முறையில் ஆணின் அதிகாரம் பெண் உலகிற்குள் நுழைவதில் பெரும்பங்கு அளித்திருப்பது என்பது தெரிகிறது” என்ற பஞ்சாங்கத்தின் கருத்தும் பெண்மொழியின் தேவையைக் காட்டுகிறது (Panchangam, 1999). இவரே “தந்தை வழிச் சமூகம் தன்மேல் சுமத்தியுள்ள அடையாளங்களை அழிக்க வேண்டுமானால் பெண் தனக்கான மொழியை உருவாக்க இயல வேண்டும்” எனக் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது (Panchangam, 1999).

ஆண் எவ்வாறு பெண்ணை மொழி வழி அடிமைப்படுத்துகிறான் என்பதை உணரவும் உணர்ந்து அதே மொழியைக் கொண்டு ஆண், ஆதிக்கத்தைத் தகர்த்து பெண் விடுதலையைச் சாத்தியப்படுத்தவும் பெண்மொழி தேவையாகிறது என்பதை இவ்விரு மேற்கோள்களும் தெரிவிக்கின்றன.

பெண்மொழி உருவாகும் நிலை

பெண்கள் தங்கள் உணர்வுகளைக் கவிதையாகவும் புனைகதையாகவும் வெளிப்படுத்தும் நிலையில் பெண்மொழி உருவாகிறது. அவ்வகையில் உமாமகேஸ்வரி கவிதைகளில் பெண்மொழி உருவாக்கத்திற்கு இரு உணர்வுகள் அடிப்படைகளாக அமைகின்றன. அவை தனிமை மற்றும் அடக்கி வாழும் வாழ்வு ஆகும்.

உமாமகேஸ்வரி கவிதை நெடுகிலும் தனிமை கொடுமையாக ஆட்சி செய்துள்ளது.

“கரண்டி மோதலும்

கடுகு பொரிதலும்

ராட்சஸ நிசப்தத்தில்

அடங்கும் மிரண்டு”

என்ற கவிதை வரிகளில் நம்மிடம் உணர்த்துவது தனிமையின் கொடுமையே (Umamaheswari, 2004).

ஆண்களின் ஆதிக்க எல்லையைத் தாண்டி வெளிவராமலும் அதே சமயம் வெளிவரத் துடிக்கும் பெண்களின் வாழ்வைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது உமாமகேஸ்வரி கவிதைகளில் பெண்மொழி உருவாகிறது.

“என்னதான் நடந்து பார்த்தாலும்

என் ஆக்ரமிப்பு சின்ன மூலைதான்”

என்று தன் வெளி குறுகிக் கிடப்பதைக் கவிஞர் வர்ணிக்கிறார் (Umamaheswari, 2004). இது அவருக்கு மட்டும் பொருந்தும் ஆதங்கமல்ல. இது போல் வாழ்வு நடத்தும் ஒட்டுமொத்த பெண்களின் ஆதங்கமும் இதுவே.

நான்கு நிலை

பெண்மொழி அடிப்படையில் உமாமகேஸ்வரியின் கவிதைப் பணுவல்களை நான்கு நிலைகளில் இங்கு ஆராயப்படுகிறது. அவை,

1. மரபின் மீது போர்த்தொடுத்தல்
2. பேச்சுமொழியில் தோய்தல்
3. பெண் தனக்கேயான மனப்படிமங்களை எழுதுதல்
4. உடலைப் பெயர்த்து வைத்தல்

மரபின் மீது போர்த்தொடுத்தல்

“இருப்பதை உடைக்காமல்-புதிய

சொல்லாடலை உருவாக்க வழியில்லை”

என்ற ஹெலன் சிக்ஸின் கருத்தாக்கம் பெண்மொழியின் அடிப்படை மரபு என வலியுறுத்தப்படும் அனைத்தின் மீதும் போர்த்தொடுப்பதே இது. மரபை உடைத்தெறிவதன் வழி மரபு உருவாக்கும் ஆணின் அதிகாரத்தை உடைத்தெறிய முடியும் என்ற நோக்கில் இவ்வாசகம் வெளிப்படுகிறது (Panchangam, 1999).

நவீன காலப் பெண்கவிஞர்கள் அனைவரும் தங்களுக்குப் பாரமாக இருக்கும் மரபினை உடைத்தெறிவதையே தமது நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். அவ்வகையில் மரபை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்வதில் உமாமகேஸ்வரியின் இடமும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வீட்டிற்குள்ளேயே வாழப் பழக்கப்பட்ட பெண்ணுலகின் வலியை வெளிப்படுத்துபவை அவரது கவிதைகள். வீட்டிற்குள்ளேயே வாழும் பெண்களுக்கு வீடு என்பது சமையல் அறைதான் என்பதை எள்ளலோடு விமர்சிக்கிறது தோசை என்ற கவிதை.

“ஆண்டாண்டு காலமாக அளவு மாறாதது

தோசைகளின் வட்டம்”

என்ற தொடக்க வரிகளே பெண் வாழ்வு சமையலறையிலேயே புதைக்கப்படுவதை எள்ளலோடு வெளிப்படுத்துகிறது. முடிவில் கவிஞர்

“அம்மாவின் பாட்டியின்

பாட்டியின் அம்மாவின்

இன்னும் என்னுடைய தோசைகள்

ஆண்டாண்டு காலமாய் அப்படியே”

என்று தவிப்பது மரபை மேலும் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது (Umamaheswari, 2004).

பேச்சுமொழியில் தோய்தல்

எழுத்து மொழி விரவிவரும் கவிதைகளில் இடையிடையே வந்து போகும் பேச்சுமொழிச் சொற்கள் கவிஞனின் உணர்வை வாசகருக்கு வன்மையோடு வெளிப்படுத்தும். தலித் கவிதைகளில் விரவி வரும் பேச்சுமொழி வடிவங்களை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். தலித் கவிதைகளைப் போல பெண்ணியக் கவிதைகளில் பேச்சு மொழி அதிகம் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. இதை “பெண்ணுக்கான மொழியை உருவாக்க பேச்சு மொழி மரபில் தோய்வது தமிழ்ப்பெண் எழுத்தாளர்களுக்குப் பல வழியில் பயனுள்ளதாக அமையலாம். இந்த நோக்கில் தமிழ்ச்சூழலின் போக்கு

இனிமேல் தான் வளர வேண்டிய நிலை இருக்கிறது” என்ற கருத்தும் உறுதிப்படுத்தும் (Panchangam, 1999).

இதரப் பெண்ணியக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைப் போலவே உமாமகேஸ்வரியின் கவிதைகளிலும் பேச்சுமொழி குறைவான இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. இருப்பினும் வாசகனின் சிந்தனையை உலுக்குவதாக இவரது கவிதைப்பேச்சு அமைந்துள்ளது.

“சிறுமியில் ஆரம்பித்த போது
‘அதற்குள்ளேயா’ என
அம்மாவின் பதற்றம்
அடுத்தடுத்த மாதங்களில்
‘இன்னும் வரவில்லையா?’
ஆணியறைந்து மாட்டப்பட்ட
நாட்காட்டி என் முகத்தில்
மாமியாரின் ஆதங்கமோ
‘இன்னும் வருதா’ என”

என்று தொடரும் ‘புத்தல்’ என்னும் கவிதையில் பேச்சுமொழி உக்ரத்தோடு வெளிப்படுகிறது (Umamaheswari, 2004). ‘அதற்குள்ளேயா’, ‘இன்னும் வரவில்லையா?’, ‘இன்னும் வருதா’ என்னும் பேச்சுமொழி சார்ந்த சொற்பிரயோகங்கள் இக்கவிதையில் புரிதலை வேறு எல்லைக்கு நகர்த்துகிறது. ஓர் ஆதங்கம் இச்சமூகத்தின் மீதான கோபம் என அனைத்தையும் இச்சொற்கள் தாங்கி நிற்கின்றன.

பெண் தனக்கேயான மனப்படிமங்களை எழுதுதல்

ஆணும் பெண்ணும் வெவ்வேறு கற்பிதங்களின் அடிப்படையில் வளர்க்கப்படுகின்றனர். நவீன உலகிலும் இக்கற்பிதங்கள் பெண்ணை அழுத்தவே செய்கின்றன. இதற்குப் பெண்ணின் உடல் அமைப்பும் தவிர்க்க முடியாத காரணமாகவுள்ளது. இதனால் ஒரே நிகழ்வை ஆணும் பெண்ணும் வெவ்வேறாகப் புரிதல் கொள்கிறார்கள். இந்நிகழ்வின் வழி பெறப்படும் அனுபவமும் வேறுவேறாகிறது. இதற்குக் கவிஞர்களும் விதிவிலக்கல்ல.

ஆண் கவிஞர்களின் கவிதைகள் உத்தி, உள்ளடக்கம் இரண்டிலும் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கின்றன. நவீனப் பெண்ணியக் கவிஞர்கள் ஆணின் பார்வை கலவாத பெண் மையப் பார்வையில் கவிதை படைப்பதால் இவ்வேறுபாடு இருதுருவங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

இந்நிலையில் கவிஞர் உமாமகேஸ்வரின் கவிதைகளிலும் பெண்ணுக்கேயுரிய மனப்படிமங்களைக் கண்டு கொள்ளலாம். பறவை, அருவி என தான் காணும் அனைத்திலும் பெண்களின் சாயல் படிந்துள்ளது.

‘ஏதோ ஒரு பறவை’ என்ற தலைப்பிலமைந்த கவிதையில் எருக்கஞ்செடியில் அமர்ந்திருந்த பறவையின் சிறகை,

“விசிறி மடிப்புப் பாவடை நலுங்காது
கொசுவியமர்ந்த சிறுமியின்
தேர்ற்ற ஒழுங்கிலிருக்கும் சிறகுகள்”

என வர்ணிக்கிறார். சிறகின் காட்சியை ஆண் கவிஞர்களின் கண்கள் இவ்வாறு பார்த்திராது (Umamaheswari, 2004).

‘எனது நதி’ என்ற கவிதையும் பெண்ணுக்கேயான மனப்படிமங்களை வெளிப்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது. ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் மறக்கமுடியாத காலங்கள் பால்ய காலம், பருவகாலம் மற்றும் திருமணத்திற்குப் பிந்தைய காலம். உமாமகேஸ்வரி இக்காலத்தில் பெண்ணின் வாழ்வு நிலை பற்றிய தனது பதிவை ஒரு நதியோடும் புடவையோடும் இணைத்து வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“சிறுவயதில் பார்த்தபோது
அம்மாவின் புடவையென
அலையோடி யிருந்தது
பருவ காலத்தில்
ஓரம் தைத்த தாவணிகளாய்
உருவம் மாறிக்கிடந்தது
வேறு திசையில் எறிந்து
மாறுதலாக்கியது திருமணம்
திரும்பிவந்து தேடினால்
பிரிந்து நூலிழைகளாய்த்
திரிந்திருந்தது அதுவும்”

என புடவையின் வெவ்வேறு நிலைகளின் வழி ஒரு பெண்ணின் வாழ்வையே முன்வைக்கிறார் (Umamaheswari, 2004).

உடலைப் பெயர்த்து வைத்தல்

பெண்ணை ஆண் அடிமைப்படுத்துவதற்கு அவளது உடலமைப்பும் ஒரு முக்கியக் காரணமாக அமைந்துவிட்டது. மாவிடாய், குழந்தை பெறுதல் முதலிய உயிரியல் காரணங்கள் பெண்ணை ஆணிலிருந்து வேறுபடுத்துவதோடு அடிமையும் படுத்திவிட்டன. இவையே பெண்ணை வீட்டிற்குள்ளும் வீட்டின் மூலையிலும் இருக்கச் செய்தன. இவை தவிர பெண் ஆணின் இன்பத்திற்காக மட்டும் படைக்கப்பட்ட போதை வஸ்தாகக் கருதும் மனப்பழக்கமும் நம் சமூகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கிறது. உயிரியல் தேவையான உடலுறவிலும் பெண்ணின் உணர்வுகள் மதிக்கப்படுவதில்லை.

இலக்கியமும் பெண்கள் தங்கள் உடல்சார்ந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தத் தடையாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இதனால் நவீனப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் பெண்ணின் உடல் சார்ந்த உணர்வுகள் வெளிப்படையாக முன் வைக்கப்படுகின்றன. பெண்கள் வெளிப்படையாகப் பேச மறுக்கப்பட்ட காம உணர்வையும் இக்கவிதைகள் அழகியல் உதவியோடு வாசகனின் முகத்தில் அறைகின்றன. ஆணாதிக்க சமூகத்திற்கு இவ்வெளிப்பாடு தேவையென்பதை ‘ஹெலன் சீக்ஸிஸ்’ “பெண்ணின் பாலியல் செயல்பாடு என்பது கவிதையை உற்பத்தி செய்யும் படைப்புத் தன்மையோடு ஒத்தது. எனவே உணர்வுச் சுழியில் இழுத்துச் செல்கின்ற இந்த படைப்பாக்கக் குணத்தினால் வறட்சியான ஆணாதிக்க மொழியைத் தகர்த்தெறிய முடியும்” என்கிறார் (Umamaheswari, 2004).

ஆணாதிக்க மொழியைத் தகர்த்தெறிய மட்டுமல்ல பெண் மொழியை உருவாக்கவும் பெண்ணுடலைப் பிரதியில் இடம்பெறச் செய்தல் தேவையானது.

உமாமகேஸ்வரியும் தனது கவிதைகளில் பெண்ணின் உடல்சார்ந்த கருத்தாக்கங்களை முன்வைப்பதில் தீவிரம் காட்டியுள்ளார். இயற்கையாக பெண்ணுடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களை (பூப்படைதல், பிரசவம்) இச்சமூகம் எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறது என்பதையும் புணர்ச்சியின் போது பெண் உடல் எவ்வாறு கேலிக்குள்ளாக்கப்படுகிறது என்பதையும் உமாமகேஸ்வரி தொடர்ந்து தனது கவிதைகளில் வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

இன்றும் பிரசவம் பெண்ணின் மறுபிறப்பாகக் கருதும் சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நம் உணர்வை, உமாமகேஸ்வரியின் 'வலி' என்னும் கவிதையில் வரும் பிரசவம் குறித்த நுண்மையான விவரிப்பு மேலும் கூர்மையாக்குகிறது.

“முணுவென்று ஆரம்பிக்கவுமே

முன் வரண்டா நிறைந்தது

பிரசவத் தேவைக்கான உபகரணங்கள்”

எனத் தொடங்கும் இக்கவிதை மருத்துவமனையில் ஒரு பெண்ணின் பிரசவ இரவை வலியுடன் பகிர்கிறது (Umamaheswari, 2004).

“துளிகளாய் உளியிட்டுச் செதுக்கித்

திறந்த வலி

மாபெரும் பிரளயமானதும் பிரிந்தேன்”

என்று பிரசவவலியின் வேதனையை வார்த்தைகளாக்கியிருக்கிறார் (Umamaheswari, 2004).

“நானே வலியாகி, வழியானேன்” என்று தொடரும் கவிதை உணர்த்தும் கணம் பெண் உடலின் வேறொரு பரிணாமத்தை நமக்குக் காட்டுகிறது (Umamaheswari, 2004).

பெண் பூப்படைதல் உயிரியல் மாற்றம் என்பதையும் மறந்து அப்பூப்படைதலை ஒரு சமூக நிகழ்வாகவும் கேலிக்கையாகவும் மாற்றியிருக்கிறோம் நாம். இது குறித்த தனது ஆதங்கத்தை பின்வரும் கவிதையில் கொட்டுகிறார்.

“இன்றைய அருவி

கொட்டுகிறது துயரமாக

அதைக் குறித்த

கற்பனையோடிருந்தவள் சமைகிறாள்

கற்பாவையாகக் கரையில்”

இவ்வரிகளின் வழி ஒரு பெண் பூப்படையும் போது அவளையறியாமலே அவள் இச்சமூகத்தால் கற்பாவையாக மாற்றப்படுவதை உமாமகேஸ்வரி தனது பிரதியில் முன்வைக்கிறார் (Umamaheswari, 2004).

முடிவுரை

ஆணுக்காகப் பெண் என்று சொற்பொழியும் நாம் பெண்ணுக்காக ஆண் என்பதை மறந்து விடுகிறோம். புணர்ச்சியில் ஆணின் இன்பம் பெரிதுபடுத்தப்பட்டு பெண் இத்தகைய உணர்வுகளை வெளிப்படையாகக் கோருவது கூசத்தக்கது என்றும் நாம் நம்பி வந்துள்ளோம். இந்நம்பிக்கைகளைச் சிதறுறச்செய்து பெண்ணின் பாலியல் சார்ந்த உணர்வுகளை உமாமகேஸ்வரி வெளிப்படையாகவும் குறியீடாகவும் தனது பிரதியில் முன்வைக்கிறார். உடலும் உள்ளமும் ஒன்றிணைந்த புள்ளியில் கொள்ளும் புணர்ச்சி பற்றி இக்கவிதை பேசவில்லை. மாறாக பெண்ணின் உடல் ஆணுக்கு அடங்கிக்கிடக்கிறது. உள்ளமோ வெளியிலசையும் தென்னையை வெறிக்கிறது. இவ்வாறு உடலும் உள்ளமும் முரண்கொள்வது குறித்து உமாமகேஸ்வரி பலவிடங்களில் ஆதங்கப்படுகிறார். உமாமகேஸ்வரி தனது கவிதை மொழியை பெண்களுக்கான மொழியாக மாற்றுவதில் வெற்றி கண்டுள்ளார். அவர் தனது படைப்பின் வழி இச்சமூகத்தின் மீது முன்வைக்கும் விமர்சனம் ஆணாதிக்க முகங்களைக் கழற்றி எறியும் என்பதில் எவ்வித ஐயமில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது.

References

- Brammarajan, Sivakumar, R., (2000) Avvai Mannilil Pen Ealuthalargal, New Century Book House, Chennai, India.
- Panchangam, (1999) Pen Mozhi Punaivu, Chennai, Kavva Pathippagam, India.
- Umamaheswari, M., (2002) Karpavai, Tamilini Pathippagam, Chennai, India.
- Umamaheswari, M., (2004) Verum Poluthu, Tamilini Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License